

Her modtoges han af en lille, tyk, midaldrende Mand paa Træben, med et graasprængt Rundstæg under Hagen og et kobbeforhudet Ansigt, hvori et Par smaa fortinnede Dine skimmede. Han havde sidet og sovet bag ved Diffen, fordi Boden for Djebliffet var ganske tom for Gæster; men nu rejste han sig og sagde med en tyk Bas:

„Der har vi, Herren straffe mig, min gamle Højbaadsmand . . . To og en halv,“ raabte han strax ud gennem en Glug i Væggen. „For det skal vel være som sædvanlig, Hr. Højbaadsmand?“

Denne nikkede, mens han med lidt Forsigtighed søgte sig en Plads mellem Bordene saadan, at ingen kunde se ham fra Gaden. Dette var nemlig ikke noget ganske passende Sted for ham, og sit hans Rone det at vide, vilde han ikke se Middagsmad i tre Dage. Men paa denne Tid af Dagen kom her aldrig nogen, og alene derfor var det, han overhovedet dristede sig til denne vovelige Expedition.

Man vilde nu tage højlig fejl, ifald man antog, at det var „Draaberne“, der loffede Højbaadsmanden her til dette Sted. Sluffen holdt nok af en Snaps, og ved højtidelige Lejligheder tog han sig ogsaa gjerne en lille „Dromedar,“ som det hed i Ryboder-sproget, men for Resten var han en ædruelig Mand, der ikke søgte Beværtninger for de vaade Varers Skyld.

Sagen var da den, at den enbenede Vært i sin Tid havde været Højbaadsmandens Skibsdreng paa dennes store Jordomsejling for fyrrethve Aar siden, og nu morede det den gamle her at opfriske Minderne om denne Rejse, om hvilken han aldrig turde tale med sine egentlige Rybodervenner, fordi det netop var paa denne, at hin gaadefulde Begivenhed, som endnu kunde bringe hans Hjærte til at banke, var gaaet for sig.

Skjønt Værten nu var bleven en Mand paa omtrent de tre Sneje, betragtede Højbaadsmanden ham nemlig vedvarende som en Dreng, der ikke havde Forstand paa alvorlige Ting og overfor hvem han derfor kunde gaa sin Hemmelighed ganske nær uden Fare for at blive røbet. Han titulerede ham altid „Du“ som i gamle Dage, og Værten, som var en fveden Tyr, morede sig over ham og lod ham snakke, mens han selv passede sin Drif og i sit stille Sind tænkte: Der sidder nu det gamle Liv og tror, at jeg ingen Ting ved . . . Jo, jo, jeg havde dog ogsaa Dine i Hovedet den Gang, min gamle Fa'er! Snak du kun fra Leveren!

Alligevel var Værten efterhaanden bleven kjed af den gamles Besøg, der ingen Ting indbragte, og hvor Snakken evig drejede sig om et og det samme, nemlig om Fregattens Ophold i Havnen ved Rio Janeiro, hvor Sluffen havde oplevet sit uforglemmelige Eventyr. Desuden kunde den forhenværende Skibsdreng aldrig helt glemme, at Højbaadsmanden en Gang paa den omtalte Rejse havde varmet hans Dre saa eftertryffeligt, at han en hel Uge derefter gik omkring ligesom med sumrende Fluer i Hovedet; og han havde da tilsidst udtænkt en List, hvorved han paa en Gang kunde tage en sen Hævn for den lidte Overlast og for bestandig frigjøre sig for den gamles fremtidige Besøg.

Da Højbaadsmanden som sædvanlig havde kastet sit Anker i Rio Janeiros Havn — „den bedste paa hele Jordkloden“, tilspøjede han regelmæssig — og i Erindringen tilbagekaldt alt, hvad de havde oplevet i de to Uger, Fregatten havde opholdt sig der — og han huffede endnu alt derfra saa nøje, som var det hændt igaar — sagde han altid oplivet:

„Dg Byen, Ole . . . kan du huffe den? Den var ogsaa dejlig, hva'? Kan du huffe Dompladsen? Du ved, den med Arkatterne, som de kaldte dem . . .“

Nu kommer det, tænkte Skipperværten og bøjede sig dybere ned over sine Knæ, som han sindig gned med sine hule Haandflader.

„Naa, der kunde, snatte mig, Solen stege, hva' . . . saa det endnu mitildags kan ordentlig varme Skroget paa en, naar man tænker derpaa. Dg kan du saa huffe, Ole . . . hende, der sad der paa Hjørnet . . . hende den forte, der folgte deherfens Frugter, du ved . . . Hun var pæn, hva'?“

„Nysfelig.“

„Dg fikken Skabelon!“

„Dejlig Skabelon!“

„Dg ikke denne herfens Lugt, som ved de andre forte — la' du Mærke til det, Ole?“

„Ikke Spor af Lugt!“

„Dg saa de Dine! De var at figge i ligesom i en Rariefugls . . . Jeg kjøbte mange Gange for en hel halv Pjaster hos hende alene for de Dines Skyld.“

„Højbaadsmanden gjorde nok saa,“ sagde Skipperværten og smilte hemmeligt i Skjægget.

„At, ja — det var i de Tider!“ sukkede den gamle og sank